

Huisarrest

Een verhaal van Claire Schepers,
geïllustreerd door Juliana Joly – illustrations,
vertaling: Rianne Derveaux-Willemsen

Onlangs heeft een virus de wereld aangevallen.
Eerst was het nog niet zo erg.
Je moest alleen niet te dicht bij je vriendjes gaan staan.
Papa heeft me zingend laten zien hoe je heel goed je handen moet wassen.
Mama zei steeds dat ik moest hoesten in mijn elleboog.

En nu is het paniek.
Iedereen praat erover.
Over het vreselijke coronavirus dat heel snel van de ene op de andere persoon overspringt.
Over zieke mensen en heel zieke mensen in het ziekenhuis.

Crèches en scholen zijn dicht.
En wij moeten thuis blijven.

Ik moet zeggen dat ik het eerst wel leuk vond om thuis te
blijven: elke dag weekend!

Maar nee, eigenlijk is het helemaal niet leuk.
Ik mag mijn vriendjes niet meer zien, niet meer naar het park,
niet meer eten bij oma, niet meer naar voetbal.
Ik ben boos en verdrietig.
En ik ben bang voor het gemene virus.
Zelfs de grote mensen zijn bang.

En ook omdat het helemaal niet is zoals in het weekend.
Papa en mama moeten werken, zelfs thuis.
Met hun computer en ze zijn helemaal niet gezellig.

In werkelijkheid verveel ik me en ben ik boos op het virus.

Mama zegt: “Je mag spelen waarmee je wilt, als je maar geen herrie maakt, want ik heb een vergadering.”
Vanachter zijn computer zegt papa: “Zometeen ga ik met je spelen.”

Ik heb zin om te schreeuwen, te huilen, te slaan.
Ik geef de wasmand een schop die in de kamer staat.
Hij valt tegen het droogrek en de bezems die erachter staan.
Het is één groot kabaal. Oeps!
Maar...

Kijk nou, het is een piratenschip!
Scheepsjongens, hijs het zeil!

Wat is hij mooi, ons grote galjoen.
Het is tijd om naar het schateiland te varen...

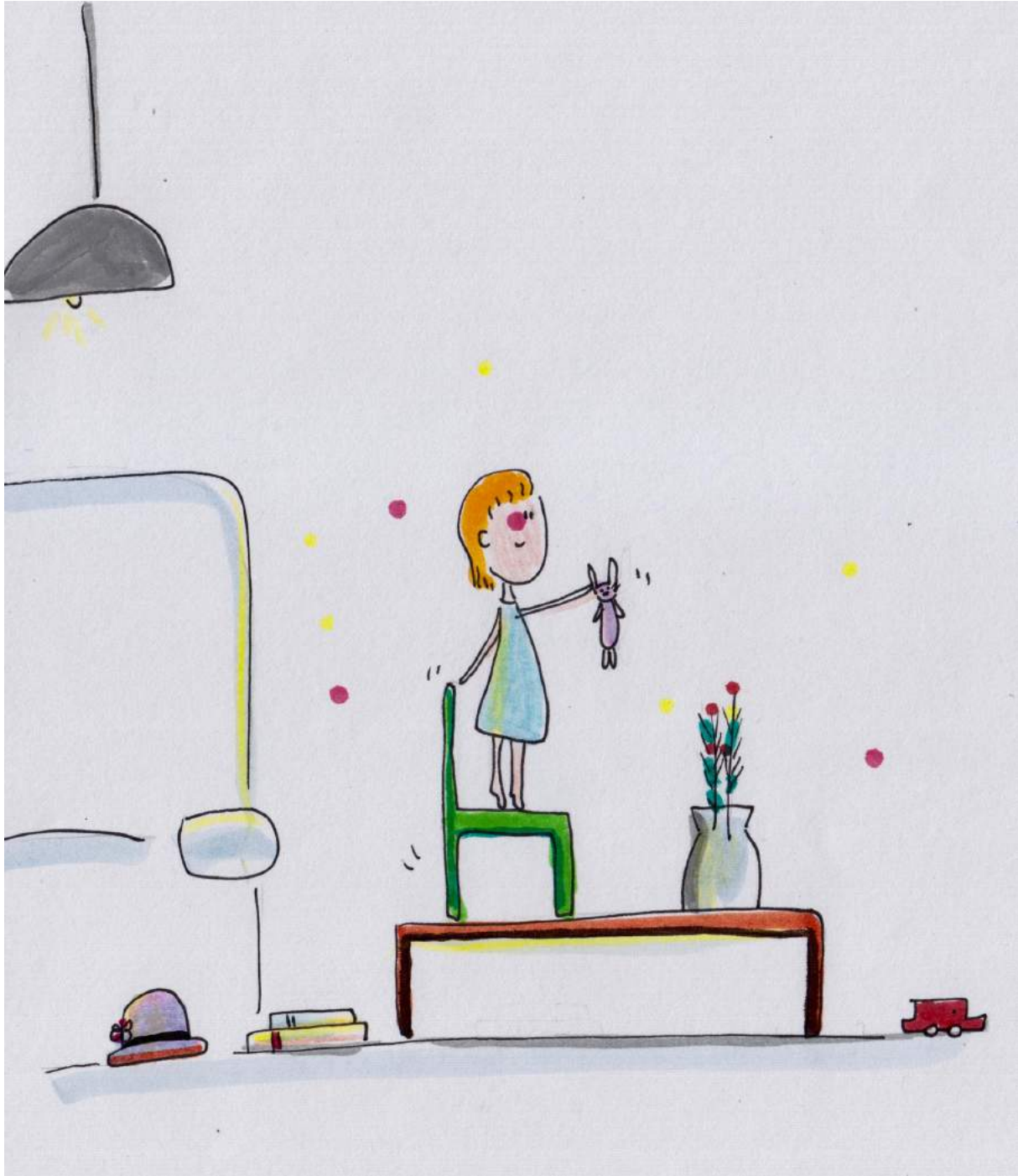
We zijn er! Wat is het hier fijn...
De zon, het zand, de exotische vruchten...

Maar er zijn ongetwijfeld ook wilde dieren.
We moeten een hut bouwen voor de nacht.

Klaar, wat is het goed gelukt... Het is net een kasteel!

Maar we hebben ook een uitkijktoren nodig om te kijken of de vijand eraan komt.
Laten we de hoogste boom kiezen.
Deze lijkt sterk genoeg...

Geen schip in aantocht, wij worden niet gezien!

Mooi, nu de overnachtingsplaats helemaal klaar is, wordt het tijd om de schat op te graven.
Deze jungle is echt angstaanjagend, maar wij zijn nergens bang voor. Voorwaarts mars!

Woehoe, daar, beneden, heel goed verstopt, maar daar is de schat...

...en ook papa en mama, die er niet blij uitzien.
Ze kijken de kamer in, helemaal niet overtuigd van mijn spel en grote avonturen.

Ik ben er niet gerust op...
Worden ze boos?
Maar wacht, ik heb een idee!

Ik besluit om ze uit te nodigen om koekjes te eten in mijn kasteel-hut.

Uiteindelijk moet papa lachen.

Mama glimlacht en zegt: “Weet je, morgen is het weekend, dan hoeven we niet te werken...”, en mama voegt eraan toe “we moeten toch thuis blijven...”

...dan kunnen we morgen met z'n drieën grote avonturen beleven.

Tenslotte, in deze moeilijke tijd, redden we mensen door thuis te blijven. Dus kunnen we superhelden zijn in onze pyjama! »